

Књига о судијама

Племи Јуда започиње рат после Исусове смрти. Сви се Хананеји не протерују.

¹ А по смрти Исусовој упиташе синови Израилјеви Господа говорећи: Ко ће између нас ићи први на Хананеје да се бије с њима?

² И Господ рече: Јуда нека иде; ето дао сам му земљу у руке.

³ А Јуда рече Симеуну брату свом: Хајде са мном на мој део да се бијемо с Хананејима; пак ћу и ја ићи с тобом на твој део. И пође Симеун с њим.

⁴ И изиђе Јуда; и даде им Господ Хананеје и Ферезеје у руке, и побише их у Везеку десет хиљада људи.

⁵ Јер нађоше Адони-Везека у Везеку, и ударише на њ, и побише Хананеје и Ферезеје.

⁶ И побеже Адони-Везек, а они га потераше и ухвативши га одсекоше му палце у руку и у ногу.

⁷ Тада рече Адони-Везек: Седамдесет царева одсечених палаца у руку и у ногу купише шта беше под мојим столом; како сам чинио, тако ми плати Бог. И одведоше га у Јерусалим, и онде умре.

⁸ Јер синови Јудини ударише на Јерусалим и узеше га, и исекоше грађане оштрим мачем, а град сажегоше огњем.

⁹ Потом изиђоше синови Јудини да војују на Хананеје, који живљаху у гори и на југу и у равни.

¹⁰ И Јуда изиђе на Хананеје који живљаху у Хеврону, а Хеврону беше пре име Киријат-Арва; и побише Сесаја и Ахимана и Талмаја.

¹¹ А одатле отидоше на Давиране, а Давиру пре беше име Киријат-Сефер.

¹² И рече Халев: Ко савлада Киријат-Сефер и узме га, даћу му Ахсу кћер своју за жену.

¹³ И узе га Готонило, син Кенезов, млађи брат Халевов; и даде му Ахсу кћер своју за жену.

¹⁴ И кад полагаеше, наговараше је да иште у оца њеног поље: Па скочи с магарца. А Халев јој рече: Шта ти је?

¹⁵ А она му рече: Дај ми дар; кад си ми дао суву земљу, дај ми и изворе водене. И даде јој Халев изворе горње и изворе доње.

¹⁶ А и синови Кенеја таста Мојсијевог изиђоше из града палмовог са синовима Јудиним у пустињу Јудину, која је на југу од Арада. И дошавши живљаху с народом.

¹⁷ Потом изиђе Јуда са Симеуном братом својим, и побише Хананеје који живљаху у Сефату, и раскопаше га, и прозва се град Орма.

¹⁸ И Газу узе Јуда с међама њеним, и Аскалон с међама његовим, и Акарон с међама његовим.

¹⁹ Јер Господ беше с Јудом, те освоји гору; али не изагна оне који живљаху у долини, јер имаху гвоздена кола.

²⁰ И дадоше Халеву Хеврон, као што беше заповедио Мојсије, а он изагна оданде три сина Енакова.

²¹ А синови Венијаминови не изагнаше Јевусеја који живљаху у Јерусалиму; него Јевусеји осташе у Јерусалиму са синовима Венијаминовим до овог дана.

²² Изиђоше и синови Јосифови на Ветил, и Господ беше с њима.

²³ И уходише Ветил синови Јосифови, а име граду беше пре Луз.

24 И уходе видеше човека који иђаше из града и рекоше му: Хајде покажи нам куда ћемо ући у град, па ћемо ти учинити милост.

25 А он им показа куда ће ући у град: и исекоше у граду све оштрим мачем, а оног човека пустише са свом породицом његовом.

26 И отиде онај човек у земљу хетејску, и онде сазида град, и прозва га Луз; то му је име до данас.

27 А Манасија не изагна становнике из Вет-Сана и села његових, ни из Танаха и села његових, ни становнике из Дора и села његових, ни становнике из Ивлеама и села његових, ни становнике из Мегида и села његових; и Хананеји стадоше живети у тој земљи.

28 А кад ојача Израилљ, удари на Хананеје данак, али их не изагна.

29 Ни Јефрем не изагна Хананеје који живљаху у Гезеру; него осташе Хананеји с њим у Гезеру.

30 Завулон не изагна становнике из Китрона, ни становнике из Налола; него осташе Хананеји с њим, и плаћаху данак.

31 Асир не изагна становнике из Акона, ни становнике из Сидона ни из Алава, ни из Ахазива, ни из Хелве, ни из Афика, ни из Реова;

32 него Асир живљаше међу Хананејима, становницима оне земље, јер их не изагна.

33 Нефталим не изагна становнике из Вет-Семеса, ни становнике из Вет-Аната; него живљаше међу Хананејима становницима оне земље; и становници у Вет-Семесу и у Вет-Анату плаћаху им данак.

34 А Амореји притешњаваху синове Данове у гори, и не даваху им силазити у долину.

³⁵ И Амореји стадоше живети у гори Ересу, у Ајалону и у Салвиму; а кад осили рука дома Јосифовог, плаћаше данак.

³⁶ А међа Аморејима беше од горе акравимске, од стене па навише.

2

Непослушност и кајање, колебљивост и казна синова Израилъевих. Судије.

¹ И дође анђео Господњи од Галгала у Воким и рече: Извео сам вас из Мисира и довео вас у земљу за коју сам се заклео оцима вашим; и рекох: Нећу покварити завет свој с вама довека.

² А ви не хватајте веру са становницима те земље, олtare њихове раскопајте. Али не послушасте глас мој. Шта сте то учинили?

³ Зато и ја рекох: Нећу их одагнати испред вас, него ће вам бити као трње, и богови њихови биће вам замка.

⁴ А кад изговори анђео Господњи ове речи свим синовима Израилъевим, народ подиже глас свој и плака.

⁵ Зато прозваше оно место Воким; и онде принесоше жртве Господу.

⁶ А Исус распусти народ, и разиђоше се синови Израилъеви сваки на своје наследство, да наследе земљу.

⁷ И служи народ Господу свега века Исусовог и свега века старешина који живеше дуго иза Исуса које беху виделе сва велика дела Господња што учини Израилју.

⁸ Али умре Исус син Навин слуга Господњи, кад му беше сто и десет година.

⁹ И погребеше га у међама наследства његовог у Тамнат-Аресу у гори Јефремовој са севера гори Гасу.

¹⁰ И сав онај нараштај прибра се к оцима својим, и наста други нараштај иза њих, који не познаваше Господа ни дела која је учинио Израилју.

¹¹ И синови Израилјеви, чинише што је зло пред Господом, и служише Валима.

¹² И оставише Господа Бога отаца својих, који их је извео из земље мисирске, и пођоше за другим боговима између богова оних народа који беху око њих, и клањаше им се, и разгневише Господа.

¹³ И оставише Господа, и служише Валу и Астаротама.

¹⁴ И разгневи се Господ на Израилља, и даде их у руке људима који их плењаху, и продаде их у руке непријатељима њиховим унаоколо, и не могаше се више држати пред непријатељима својим.

¹⁵ Куд год полажаху, рука Господња беше против њих на зло, као што беше рекао Господ и као што им се беше заклео Господ; и беху у великој невољи.

¹⁶ Тада им Господ подизаше судије, који их избављаху из руку оних што их плењаху.

¹⁷ Али ни судија својих не слушаше, него чинише прељубу за другим боговима, и клањаше им се; брзо зађоше с пута којим идоше оци њихови слушајући заповести Господње; они не чинише тако.

¹⁸ И кад им Господ подизаше судије, беше Господ са сваким судијом, и избављаше их из руку непријатеља њихових свега века судијиног; јер се

сажали Господ ради њиховог уздисања на оне који им криво чињаху и који их цвељаху.

¹⁹ А кад судија умре, они се враћаху опет и биваху гори од отаца својих идући за боговима другим и служећи им и клањајући им се; не остављаху се дела својих нити путева својих опаких.

²⁰ Зато се распали гнев Господњи на Израиља, и рече: Кад је тај народ преступио мој завет који сам заповеди оцима њиховим, и не послушаше глас мој,

²¹ ни ја нећу више ниједнога гонити испред њих између народа које остави Исус кад умре,

²² да њима кушам Израиља хоће ли се држати пута Господњег ходећи по њему, као што су се држали оци њихови, или неће.

²³ И Господ остави те народе и не изагна их одмах не предавши их у руке Исусу.

3

Идолопоклонство и подјармљење синова Израиљевих. Ослобађају их Готонил, Аод и Самегар.

¹ А ово су народи које остави Господ да њима куша Израиљ, све оне који не знаху за ратове хананске,

² да би барем наслеђе синова Израиљевих знало и разумело шта је рат, барем они који од пре нису знали:

³ Пет кнежевина филистејских, и сви Хананеји и Сидонци и Јевеји, који живљаху на гори Ливану од горе Вал-Ермона до Емата.

⁴ Ти народи осташе да се Израиљ њима куша, да се види хоће ли слушати заповести Господње, које је заповедио оцима њиховим преко Мојсија.

⁵ И живљаху синови Израилјеви усред Хананеја и Хетеја и Амореја и Ферезеја и Јевеја и Јевусеја.

⁶ И жењаху се кћерима њиховим и удаваху кћери своје за синове њихове, и службаху боговима њиховим.

⁷ И чињаху синови Израилјеви што је зло пред Господом, и заборавише Господа Бога свог и службаху Валима и луговима.

⁸ Зато се разгневи Господ на Израилја, и даде их у руке Хусан-Рисатајиму цару месопотамском; и служаше синови Израилјеви Хусан-Рисатајиму осам година.

⁹ Потом вапише синови Израилјеви ка Господу, и подиже Господ избавитеља синовима Израилјевим да их избави, Готонила сина Кенезовог, млађег брата Халезовог,

¹⁰ и беше на њему дух Господњи, и суђаше Израилју; и изиђе на војску, и предаде му Господ у руке Хусан-Рисатајима цара месопотамског; и рука његова надјача Хусан-Рисатајима.

¹¹ И земља би мирна четрдесет година. Потом умре Готонило син Кенезов.

¹² А синови Израилјеви стадоше опет чинити што је зло пред Господом; а Господ укрепи Еглона цара моавског на Израилја, јер чињаху што је зло пред Господом.

¹³ Јер скупи к себи синове Амонове и Амалике, и изашавши поби Израилја, и освојише град палмов.

¹⁴ И синови Израилјеви служише Еглону цару моавском осамнаест година.

¹⁵ Потом вапише синови Израилјеви ка Господу; и Господ им подиже избавитеља Аода сина Гире

сина Венијаминовог, човека који беше левак. И послаше синови Израилјеви по њему дар Еглону цару моавском.

¹⁶ А Аод начини себи мач са обе стране оштар, од лакта у дужину; и припаса га под хаљине своје уз десну бедрицу.

¹⁷ И однесе дар Еглону цару моавском; а Еглон беше човек врло дебео.

¹⁸ И кад предаде дар, отпусти људе који су носили дар.

¹⁹ Па сам врати се од ликова камених, који беху код Галгала, рече: Имам, царе, неку тајну да ти кажем. А он рече: Ћути! И отидоше од њега сви који стајаху пред њим.

²⁰ А Аод приступи к њему; а он сеђаше сам у летњој соби; па рече Аод: Реч Божју имам да ти кажем. Тада он уста с престола.

²¹ А Аод потеже левом руком својом и узе мач од десне бедрице и сатера му га у трбух,

²² и држак уђе за мачем, и сало се склопи за мачем, те не може извући мача из трбуха; и изиђе нечист.

²³ Потом изиђе Аод из собе, и затвори врата за собом и закључа.

²⁴ А кад он отиде, дођоше слуге, и погледаше, а то врата од собе закључана, па рекоше: Ваљда иде напоље у клети до летње собе.

²⁵ И већ им се досади чекати а врата се од собе не отварају, те узеше кључ и отворише, а гле, господар им лежи на земљи мртав.

²⁶ А Аод докле се они забавише побеже и прође ликове камене, и утече у Сериот.

²⁷ А кад дође, затруби у трубу у гори Јефремовој; и сиђоше с њим синови Израилјеви с горе, а он напред.

28 Па им рече: Хајдете за мнош, јер Господ предаде вам у руке непријатеље ваше Моавце. И сиђоше за њим, и узеше Моавцима бродове јорданске, и не даваху никоме прећи.

29 И тада побише Моавце, око десет хиљада људи, све богате и храбре, и ни један не утече.

30 Тако у тај дан потпадоше Моавци под руку Израилевој; и земља би мирна осамдесет година.

31 А после њега наста Самегар син Анатов, и поби шест стотина Филистеја останом волујским, и избави и он Израилја.

4

Јавин кињи синове Израилеве, а њега побеђују Варак и Девора. Јаилја убија Сисара.

1 А по смрти Аодовој опет синови Израилеви чинише што је зло пред Господом.

2 И Господ их даде у руке Јавину цару хананском, који владаше у Асору, а војсци његовој беше војвода Сисара, који живљаху у Аросету незнабожачком.

3 И синови Израилеви вапише ка Господу; јер он имаше девет стотина гвоздених кола, и веома притешњаваше синове Израилеве двадесет година.

4 У то време Девора пророчица, жена Лафидотова, суђаше Израилју.

5 И Девора становаше под палмом између Раме и Ветилја у гори Јефремовој, и долажаху к њој синови Израилеви на суд.

6 А она пославши дозва Варака сина Авинејемова из Кедеса Нефталимовог, и рече му: Није ли заповедио Господ Бог Израилев: Иди,

скупѝ народ на гори Тавор, и узми са собом десет хиљада људи између синова Нефталимових и синова Завулонових?

⁷ Јер ћу довести к теби на поток Кисон Сисару војводу Јавиновог и кола његова и људство његово, и предаћу га теби у руке.

⁸ А Варак јој рече: Ако ћеш ти ићи са мнош, ићи ћу; ако ли нећеш ићи са мнош, нећу ићи.

⁹ А она рече: Ја ћу ићи с тобом, али нећеш имати славе на путу којим ћеш ићи; јер ће жени у руку дати Господ Сисару. И уставши Девора отиде с Варакoм у Кедес.

¹⁰ И Варак сазвавши синове Завулонове и Нефталимове у Кедес, поведе са собом десет хиљада људи; и Девора иђаше с њим.

¹¹ А Евер Кенејин беше се одвојио од Кенеја, од синова Овава таста Мојсијевог, и беше разапео свој шатор код храстова занајимских, а то је код Кедеса.

¹² И јавише Сисари да је изашао Варак син Авинејемов на гору Тавор.

¹³ И Сисара скупѝ сва кола своја, девет стотина кола гвоздених, и сав народ који беше с њим од Аросета незнабожачкога до потока Кисона.

¹⁴ Тада рече Девора Вараку: Устани, јер је ово дан, у који ти даде Господ Сисару у руке. Не иде ли Господ пред тобом? И Варак сиђе с горе Тавора, и десет хиљада људи за њим.

¹⁵ И Господ смете Сисару и сва кола његова и сву војску оштрим мачем пред Варакoм; и Сисара сиђе с кола својих и побеже пешице.

¹⁶ А Варак потера кола и војску до Аросета незнабожачкога; и паде сва војска Сисарина од острог мача, не оста ниједан.

¹⁷ А Сисара утече пешице до шатора Јаилџе жене Евера Кенејина; јер беше мир међу Јавином царем асорским и домом Евера Кенејина.

¹⁸ И изиђе Јаилџа на сусрет Сисари, и рече му: Склони се, господару, склони се код мене; не бој се. И он се склони код ње у шатор, и она га покри покривачем.

¹⁹ А он јој рече: Дај ми мало воде да се напијем, јер сам жедан. А она отвори мех млека и напоји га, па га покри.

²⁰ А он јој рече: Стој на вратима од шатора, и ако ко дође и запита те и рече: Има ли ту ко? Реци: Нема.

²¹ Тада Јаилџа жена Еверова узео колац од шатора, и узео маљ у руку, и приступи к њему полако, и сатера му колац кроз слепо око, те прође у земљу, кад спаваше тврдо уморан, и умре.

²² И гле, Варак тераше Сисару, и Јаилџа му изиђе на сусрет, и рече му: Ходи да ти покажем човека ког тражиш. И уђе к њој, и гле Сисара лежаше мртав, и колац му у слепим очима.

²³ Тако покори Бог у онај дан Јавина цара хананског пред синовима Израилјевим.

²⁴ И рука синова Израилјевих биваше све тежа Јавину цару хананском, докле не истребише Јавина цара хананског.

5

Деворина и Варакова захвална песма.

¹ И у тај дан пева Девора и Варак син Авинејемов говорећи:

² Благосиљајте Господа
што учини освету у Израилју
и што народ драговољно приста.

- 3 Чујте цареви, слушајте кнезови;
ја, ја ћу Господу певати,
попеваћу Господу Богу Израилљевом.
- 4 Господе! Кад си силазио са Сира,
кад си ишао из поља едомског,
земља се тресаше,
и небеса капаху, облаци капаху водом.
- 5 Брда се растапаху пред Господом;
тај Синај пред Господом
Богом Израилљевим.
- 6 За времена Самегара сина Анатовог,
за времена Јаиллиног
неста путева,
и који иђаху стазама,
иђаху кривим путевима.
- 7 Неста села у Израилју, неста их,
докле не настах ја, Девора,
докле не настах мајка Израилју.
- 8 Он изабра нове богове,
тада рат беше на вратима;
виђаше ли се штит или копље
међу четрдесет хиљада у Израилју?
- 9 Срце се моје привило к управитељима
Израилљевим,
који драговољно присташе између народа.
Благосиљајте Господа.
- 10 Који јашете на белим магарицама,
који седите у суду
и који ходите по путевима,
приповедајте.
- 11 Престала је праска стрелјачка
на местима где се вода црпе;

онде нека приповедају правду Господњу,
правду к селима његовим у Израилју;
тада ће народ Господњи силазити на врата.

12 Устани, устани, Деворо;
устани, устани, запевај песму;
устани, Вараче,
води у ропство робље своје, сине Авинејемов.

13 Сада ће потлачени овладати силнима из
народа;
Господ ми даде да владам силнима.

14 Из Јефрема изиђе корен њихов на Амалике;
за тобом беше Венијамин с народом твојим;
од Махира изиђоше који постављају законе,
а од Завулоне писари.

15 И кнезови Исахарови бише с Девором,
Исахар као и Варак би послан у долину с
људима које вођаше.

У делу Рувимовом
беху људи високих мисли.

16 Што си седео међу торовима
слушајући како блеје стада?

У делу Рувимовом
беху људи високих мисли.

17 Галад оста с оне стране Јордана;
а Дан што се забави код лађа;
Асир зашто седе на брегу морском
и у кршевима својим оста?

18 Завулон је народ који даде душу своју на смрт,
тако и Нефталим, на високом пољу.

19 Дођоше цареви, бише се;
бише се цареви ханански
у Танаху на води мегидској;
али ни мрве сребра не добише.

- 20 С неба се војева,
звезде с места својих војеваше на Сисару.
- 21 Поток Кисон однесе их,
поток Кадимин, поток Кисон;
погазила си, душо моја, снажно.
- 22 Тада изотпадаше коњима копита
од терања јунака њихових.
- 23 Проклињите Мироз, рече анђео Господњи,
проклињите становнике његове;
јер не дођоше у помоћ Господу,
у помоћ Господу с јунацима.
- 24 Да је благословена мимо жене Јаилџа
жена Евера Кенејина;
мимо жене у шаторима да је благословена.
- 25 Заиска воде, млека му даде,
у господској здели донесе му павлаку.
- 26 Левом руком маши се за колац
а десном за маљ ковачки,
и удари Сисару, размрска му главу;
прободе и проби му слепе очи.
- 27 Међу ноге њене сави се, паде,
леже, међу ноге њене сави се,
паде где се сави, онде паде мртав.
- 28 С прозора гледаше мајка Сисарина,
и кроз решетку викаше:
Што се тако дуго не враћају кола његова?
Што се тако полако мичу точкови кола
његових?
- 29 Најмудрије између дворкиња њених одговараху
јој,
а и сама одговараше себи:

30 Нису ли нашли? Не деле ли плен?

По једну девојку, по две девојке на сваког.
Плен шарен Сисари, плен шарен, везен;
шарен, везен с обе стране,
око врата онима који запенише.

31 Тако да изгину сви непријатељи Твоји, Господе;
а који те љубе да буду као сунце
кад излази у сили својој.

И земља би мирна четрдесет година.

6

Геден позван за судију.

¹ А синови Израиљеви чинише што је зло пред Господом, и Господ их даде у руке Мадијанима за седам година.

² И осили рука мадијанска над Израиљем, те од страха мадијанског начинише себи синови Израиљеви јаме које су по горама, и пећине и ограде.

³ И кад би Израиљци посејали, долажаху Мадијани и Амалици и источни народ, долажаху на њих.

⁴ И ставши у логор против њих, потираху род земаљски дори до Газе, и не остављаху хране у Израиљу, ни овце ни вола ни магарца.

⁵ Јер се подизаху са стадима својим и са шатором својим, и долажаху као скакавци, тако много, и не беше броја њима и камилама њиховим, и долазећи у земљу пустошаху је.

⁶ Тада осиромаше Израиљ веома од Мадијана, и повикаше ка Господу синови Израиљеви.

⁷ А кад повикаше синови Израиљеви ка Господу од Мадијана,

⁸ Господ посла пророка синовима Израилљевим, а он им рече: Овако вели Господ Бог Израилљев: Ја сам вас извео из Мисира, и извео сам вас из дома ропског,

⁹ и избавио сам вас из руке мисирске и из руку свих оних који вас мучаху; и одагнао сам их испред вас, и дао сам вама земљу њихову.

¹⁰ Пак вам рекох: Ја сам Господ Бог ваш, не бојте се богова Амореја у којих земљи живите. Али не послушасте глас мој.

¹¹ Потом дође анђео Господњи и седе под храстом у Офри који беше Јоаса Авијезерита; а син његов Гедеон вршаше пшеницу на гумну, да би побегао с њом од Мадијана.

¹² И јави му се анђео Господњи, и рече му: Господ је с тобом, храбри јуначе!

¹³ А Гедеон му рече: О господару мој! Кад је Господ с нама, зашто нас снађе све ово? И где су сва чудеса Његова, која нам приповедаше оци наши говорећи: Није ли нас Господ извео из Мисира? А сад нас је оставио Господ и предао у руке Мадијанима.

¹⁴ А Господ га погледа и рече му: Иди у тој сили својој, и избавићеш Израил из руку мадијанских. Не послах ли те?

¹⁵ А он Му рече: О Господе, чим ћу избавити Израил? Ето, род је мој најсиромашнији у племену Манасијином, а ја сам најмањи у дому оца свог.

¹⁶ Тад му рече Господ: Ја ћу бити с тобом, те ћеш побити Мадијане као једног.

¹⁷ А Гедеон Му рече: Ако сам нашао милост пред Тобом, дај ми знак да Ти говориш са мном.

¹⁸ Немој отићи одавде докле се ја не вратим к

Теби и донесем дар свој и ставим преда Те. А Он рече: Чекаћу докле се вратиш.

¹⁹ Тада отиде Гедеон, и зготови јаре и од ефе брашна хлебове пресне, и метну месо у котарицу а супу у лонац, и донесе Му под храст, и постави.

²⁰ А анђео Божји рече му: Узми то месо и те хлебове пресне, и метни на ону стену, а супу пролиј. И он учини тако.

²¹ Тада анђео Господњи пружи крај од штапа који му беше у руци и дотаче се меса и хлебова пресних; и подиже се огањ са стене и спали месо и хлебове пресне. И анђео Господњи отиде испред очију његових.

²² А Гедеон видећи да беше анђео Господњи, рече: Ах Господе Боже! Зато ли видех анђела Господњег лицем к лицу?

²³ А Господ му рече: Буди миран, не бој се, нећеш умрети.

²⁴ И Гедеон начини онде олтар Господу, и назва га Мир Господњи. Стоји и данас у Офри авијезеритској.

²⁵ И исту ноћ рече му Господ: Узми јунца који је оца твог, јунца другог од седам година; и раскопај олтар Валов који има отац твој, и исеци луг који је код њега.

²⁶ И начини олтар Господу Богу свом наврх ове стене, на згодном месту, па онда узми другог јунца, и принеси жртву паљеницу на дрвима оног луга који исечеш.

²⁷ Тада узе Гедеон десет људи између слуга својих, и учини како му заповеди Господ; али се бојаше дома оца свог и мештана, те не учини дању него учини ноћу.

²⁸ А кад ујутру усташе мештани, а то раскопан

олтар Валов и луг код њега исечен; а јунац други принесен на жртву паљеницу на олтару начињеном.

²⁹ И рекоше један другом: Ко то учини? И траживши и распитавши рекоше: Гедеон син Јоасов учини то.

³⁰ Па рекоше мештани Јоасу; изведи сина свог да се погуби, што раскопа олтар Валов и што исече луг код њега.

³¹ А Јоас рече свима који стајаху око њега: Ви ли хоћете да браните Вала? Ви ли хоћете да га избавите? Ко га брани, погинуће јутрос. Ако је бог, нека сам расправи с њим што му је раскопао олтар.

³² И прозва га оног дана Јеровал говорећи: Нека расправи с њим Вал што му је раскопао олтар.

³³ А сви Мадитјани и Амалици и источни народ беху се скупили и прешавши преко Јордана беху стали у логор у долини Језраелу.

³⁴ А Дух Господњи наоружа Гедеона, и он затруби у трубу, и скупи око себе породицу Авијезерову.

³⁵ И посла гласнике по свему племену Манасијином, и скупише се око њега; посла гласнике и у племе Асирово и Завулоново и Нефталимово, те и они изиђоше пред њих.

³⁶ Тада рече Гедеон Богу: Ако ћеш Ти избавити мојом руком Израилља, као што си рекао,

³⁷ ево, ја ћу метнути руно на гумну: ако роса буде само на руно а по свој земљи суво, онда ћу знати да ћеш мојом руком избавити Израилља, као што си рекао.

³⁸ И би тако; јер кад уста сутрадан, исцеди руно, и истече роса из руна пуна здела.

³⁹ Опет рече Гедеон Богу: Немој се гневити на ме, да проговорим још једном; да обиђем руно још једном, нека буде само руно суво, а по свој земљи нека буде роса.

⁴⁰ И Бог учини тако ону ноћ; и би само руно суво а по свој земљи би роса.

7

Гедеон побеђује Мадиијане.

¹ И урани Јеровал, то је Гедеон, и сав народ што беше с њим, и стадоше у логор код извора Арода; а војска мадијанска беше му са севера крај горе Мореха у долини.

² А Господ рече Гедеону: Много је народа с тобом, зато им нећу дати Мадиијане у руке, да се не би хвалио Израилъ супрот мени говорећи: Моја ме рука избави.

³ Него сада огласи да чује народ и реци: Ко се боји и кога је страх, нека се врати и нек иде одмах ка гори Галаду. И врати се из народа двадесет и две хиљаде; а десет хиљада оста.

⁴ Опет рече Господ Гедеону: Још је много народа; сведи их на воду, и онде ћу ти их пребрати; за ког ти год кажем: Тај нека иде с тобом, нека иде с тобом; а за кога ти год кажем: Тај нека не иде с тобом, нека не иде.

⁵ И сведе народ на воду; а Господ рече Гедеону: Који стане лаптати језиком воду, као што лапће пас, метни га на страну; тако и сваког који клекне на колена да пије.

⁶ И оних који лапташе, руком својом к устима принесавши воду, беше три стотине људи; а сав остали народ клече на колена своја да пију воде.

⁷ Тада рече Господ Гедеону: С тих триста људи који лапташе воду избавићу вас и предаћу ти у руке Мадијане; нека дакле одлази сав овај народ свако на своје место.

⁸ И народ узе брашњенице и трубе; и Гедеон отпусти све људе Израилъце да иду сваки у свој шатор, а оних триста људи задржа. А логор мадијански беше ниже њега у долини.

⁹ И ону ноћ рече му Господ: Устани, сиђи у логор, јер ти га дадох у руке.

¹⁰ Ако ли се бојиш сам сићи, сиђи у логор са Фуром момком својим,

¹¹ и чућеш шта говоре, па ће ти осилити руке и ударићеш на логор. И сиђе он и Фура момак његов до краја војске која беше у логору.

¹² А Мадијани и Амалици и сав народ источни лежаху по долини као скакавци, тако их беше много; и камилама њиховим не беше броја; беше их много као песка по брегу морском,

¹³ и кад дође Гедеон, а то један приповедаше другу свом сан и говораше: Гле усних, а то печен хлеб јечмен котрљаше се к логору мадијанском и дође до шатора и стаде ударати о њих, те падаху, и испремета их, и попадалаше шатори.

¹⁴ А друг му одговори и рече: То није друго него мач Гедеона сина Јоасовог човека Израилъца; предао му је у руке Бог Мадијане и сав овај логор.

¹⁵ И кад Гедеон чу како онај приповеди сан и како га овај истумачи, поклони се и врати се у логор израилъски и рече: Устајте, јер вам даде Господ у руке логор мадијански.

¹⁶ Потом подели триста људи у три чете, и даде свакоме по трубу у руку и по празан жбан и по луч у жбан.

17 И рече им: На мене гледајте, па тако чините; гле, је ћу доћи на крај логора, па шта ја ушчиним, то чините.

18 Кад ја затрубим у трубу и сви који буду са мнош, тада и ви затрубите у трубе око свега логора, и вичите: Мач Господњи и Гедеонов.

19 И дође Гедеон и сто људи што беху с њим на крај логора, у почетак средње страже, истом беху променили стражу; а они затрубеше у трубе и полупаше жбанове које имаху у рукама.

20 Тако три чете затрубише у трубе и полупаше жбанове, и држаху у левој руци лучеве а у десној трубе трубећи, и повикаше: Мач Господњи и Гедеонов.

21 И стадоше сваки на свом месту око војске; а сва се војска смете и стадоше викати и бежати.

22 А кад затрубише у трубе оних три стотине, Господ обрати мач свакоме на друга његовог по свему логору, те побеже војска до Вет-Асете, у Зерерат, до обале авел-меолске код Тавата.

23 А Израилџи из племена Нефталимовог и Асирова и из свега племена Манасијиног стекоше се и гонише Мадигане.

24 И Гедеон посла гласнике по свој гори Јефремовој говорећи: Сиђите пред Мадигане и ухватите им воде до Ветваре дуж Јордана. И стекоше се сви људи из племена Јефремовог и ухватише воде до Ветваре дуж Јордана.

25 И ухватише два кнеза мадијанска, Орива и Зива, и убише Орива на стени Оривовој, а Зива убише код теснаца Зивовог; и гонише Мадигане, и донесоше главу Оривову и Зивову ка Гедеону преко Јордана.

8

Гедеон гони непријатеља и служи неправу службу Богу. Његова деца и његова смрт.

¹ А људи од племена Јефремовог рекоше му: Шта нам то учини те нас не позва кад пође у бој на Мадијане? И викаху на њ жестоко.

² А он им рече: Па шта сам учинио тако као ви? Није ли пабирчење Јефремово боље него берба Авијезерова?

³ Вама је у руке дао Господ кнезове мадијанске, Орива и Зива; па шта ја могах учинити тако као ви? Тада се утиша дух њихов према њему кад тако говори.

⁴ А кад Гедеон дође на Јордан, пређе преко њега с триста људи који беху с њим, а беху уморни гонећи.

⁵ Па рече људима Сокоћанима: Дајте неколико хлебова народу који иде за мном, јер су уморни, а ја гоним Зевеја и Салмана цареве мадијанске.

⁶ А главари сокотски рекоше му: Је ли песница Зевејева и Салманова већ у твојој руци да дамо хлеба твојој војсци?

⁷ А Гедеон им рече: Кад ми Бог преда Зевеја и Салмана у руке, тада ћу помлатити телеса ваша трњем из ове пустиње и драчом.

⁸ И отиде оданде у Фануил, и рече Фануиљанима исто онако, а они му одговорише као што одговорише људи у Сокоту.

⁹ Зато и људима Фануиљанима рече: Кад се вратим здраво, развалићу ту кулу.

¹⁰ А Зевеј и Салман беху у Каркору, и војска њихова с њима, око петнаест хиљада, што их год оста од све војске источне; а побијених беше сто и двадесет хиљада људи који махашу мачем.

11 И отиде Гедеон преко оних што живе под шаторима, с истока Нови и Јогвеји, и удари на војску кад војска стајаше безбрижна.

12 А Зевеј и Салман побегоше, а он их потера, и ухвати два цара мадијанска, Зевеја и Салмана, и распуди сву војску.

13 И врати се Гедеон син Јоасов из боја пре сунчаног рођаја.

14 И ухвати момка из Сокота, и испитива га; а он му пописа кнезове сокотске и старешине, седамдесет и седам људи.

15 Па кад дође к Сокоћанима, рече: Ево Зевеја и Салмана, за које ми се ругасте говорећи: Је ли песница Зевејева и Салманова већ у твојој руци, да дамо хлеба уморним људима твојим?

16 И узевши старешине оног места и трња из пустиње и драче даде на њима углед Сокоћанима.

17 И кулу фануилску развали и поби људе тамошње.

18 Потом рече Зевеју и Салману: Какви беху људи које побисте на Тавору? А они рекоше: Такви као ти; сваки беше на очима као царски син.

19 А он рече: То беху моја браћа, синови моје матере. Тако Господ био жив! Да сте их оставили у животу, не бих вас погубио.

20 Тада рече Јетеру првенцу свом: Устани, погуби их. Али дете не извуче мач свој, јер се бојаше, јер беше још дете.

21 Тада рече Зевеј и Салман: Устани ти, уложи на нас; јер какав је човек онаква му је и снага. И уставши Гедеон погуби Зевеја и Салмана, и узе месечиће који беху о вратовима камила њихових.

22 Потом рекоше Израилџи Гедеону: Буди нам господар ти и син твој и син сина твог, јер си нас

избавио из руке мадијанске.

²³ А Гедеон им рече: Нећу вам ја бити господар, нити ће вам син мој бити господар; Господ ће вам бити Господар.

²⁴ Још им рече Гедеон: Једно ћу искати од вас: да ми дате сваки гривну од плена свог. А гривне имаху златне, јер беху Исмаиљци.

²⁵ И одговорише: Даћемо драге воље. И разастрвши хаљину бацише на њу гривне, сваки од плена свог.

²⁶ И беше на меру златних гривана што изиска хиљаду и седам стотина сикала злата, осим месечића и ланчића и хаљина скерлетних, што ношаху цареви мадијански, и осим литарова, што беху око врата камила њихових.

²⁷ И Гедеон начини од тога оплећак, и остави га у свом граду Офри; и онде сав Израилъ стаде чинити прељубу за њим, и би Гедеону и дому његовом замка.

²⁸ Тако бише покорени Мадијани пред синовима Израилевим, и више не дигоше главе. И земља би мирна четрдесет година за века Гедеоновог.

²⁹ И отишавши Јеровал син Јоасов оста у својој кући.

³⁰ И имаше Гедеон седамдесет синова, који изиђоше од бедара његових, јер имаше много жена.

³¹ И иноча његова, која беше у Сихему, и она му роди сина, и наде му име Авимелех.

³² Потом умре Гедеон син Јоасов у доброј старости, и би погребен у гробу Јоаса оца свог Авијезерита у Офри.

³³ И кад умре Гедеон, опет синови Израилеви чинише прељубу за Валима, и поставише себи

Вал-Верита за бога.

³⁴ И не сећаше се синови Израилјеви Господа Бога свог, који их је избавио из руку свих непријатеља њихових унаоколо.

³⁵ И не учинише милости дому Јеровала Гедеона према свему добру што је он учинио Израилју.

9

Авимелехово братоубиство, царство и нечастан свршетак. Јотамова басна.

¹ И Авимелех син Јеровалов отиде у Сихем к браћи матере своје и рече њима и свему роду отачкога дома матере своје говорећи:

² Кажите свим Сихемљанима: Шта вам је боље, да су вам господари седамдесет људи, сви синови Јеровалови, или да вам је господар један човек? И опомињите се да сам ја кост ваша и тело ваше.

³ Тада рекоше браћа матере његове за њ свим Сихемљанима све те речи, и срце њихово приви се к Авимелеху, јер рекоше: Наш је брат.

⁴ И дадоше му седамдесет сикала сребра из дома Вал-Веритовог, за које најми Авимелех људи празнова и скитница, те иђаху за њим.

⁵ И дође у кућу оца свог у Офру, и поби браћу своју, синове Јеровалове, седамдесет људи, на једном камену; али оста Јотам најмлађи син Јеровалов, јер се сакри.

⁶ Тада се скупише сви Сихемљани и сав дом Милов, и отидоше и поставише Авимелеха царем код хрста који стоји у Сихему.

⁷ А кад то јавише Јотаму, отиде и стаде наврх горе Гаризина, и подигавши глас свој повика и рече им: Чујте ме, Сихемљани, тако вас Бог чуо!

⁸ Ишла дрвета да помажу себи цара, па рекоше маслини: Буди нам цар.

⁹ А маслина им рече: Зар ја да оставим претилину своју, којом се част чини Богу и људима, па да идем да тумарам за друга дрвета?

¹⁰ Потом рекоше дрвета смокви: Ходи ти, буди нам цар.

¹¹ А смоква им рече: Зар ја да оставим сласт своју и красни род свој, па да идем да тумарам за друга дрвета?

¹² Тада рекоше дрвета виновој лози: Ходи ти, буди нам цар.

¹³ А лоза им рече: Зар ја да оставим вино своје, које весели Бога и људе, па да идем да тумарам за друга дрвета?

¹⁴ Тада сва дрвета рекоше трну: Ходи ти, буди нам цар.

¹⁵ А трн одговори дрветима: Ако доиста хоћете мене да помажете себи за цара, ходите склоните се у хлад мој; ако ли нећете, нека изиђе огањ из трна и спали кедре ливанске.

¹⁶ Тако сада, јесте ли право и поштено радили поставивши Авимелеха царем? И јесте ли добро учинили Јеровалу и дому његовом? И јесте ли му учинили како вас је задужио?

¹⁷ Јер је отац мој војевао за вас и није марио за живот свој, и избавио вас је из руку мадијанских.

¹⁸ А ви данас устасте на дом оца мог, и побисте синове његове, седамдесет људи, на једном камену, и постависте царем Авимелеха, сина слушкиње његове, над Сихемљанима зато што је брат ваш.

¹⁹ Ако сте право и поштено радили данас према Јеровалу и његовом дому, веселите се с Авимелеха и он нека се весели с вас.

20 Ако ли нисте, нека изиђе огањ од Авимелеха и спали Сихемљане и дом Милов, и нека изиђе огањ од Сихемљана и од дома Миловог и спали Авимелеха.

21 Тада побеже Јотам, и побегав дође у Вир, и онде оста бојећи се Авимелеха брата свог.

22 И влада Авимелех Израилџем три године.

23 Али Бог пусти злу вољу међу Авимелеха и међу Сихемљане; и Сихемљани изневерише Авимелеха.

24 Да би се осветила неправда учињена на седамдесет синова Јеровалових, и крв њихова да би дошла на Авимелеха брата њиховог, који их уби, и на Сихемљане, који укрепише руку његову да убије браћу своју.

25 И Сихемљани пометаше му заседе по врховима горским, па плењаху све који пролажаху мимо њих оним путем. И би јављено Авимелеху.

26 Потом дође Гал син Еведов са својом браћом, и уђоше у Сихем, и Сихемљани се поуздаше у њ.

27 И изишавши у поље браше винограде своје и газише грожђе, и веселише се; и уђоше у кућу бога свог; и једоше и пише, и псоваше Авимелеха.

28 И Гал син Еведов рече: Ко је Авимелех и шта је Сихем, да му служимо? Није ли син Јеровалов? А Зевул није ли његов пристав? Служите синовима Емора оца Сихемовог. А што бисмо служили томе?

29 О кад би тај народ био под мојом руком, да сметнем Авимелеха! И рече Авимелеху: Прикупи војску своју, и изиђи.

30 А кад чу Зевул, управитељ градски, речи Гала сина Еведовог, разгневи се врло.

³¹ И посла тајно посланике к Авимелеху и поручи му: Ево Гал син Еведов и браћа му дођоше у Сихем, и ево побунише град на те.

³² Него устани ноћу ти и народ што је с тобом, и заседи у пољу.

³³ А ујутро кад сунце огране, дигни се и удари на град; и ево он и народ који је с њим изићи ће преда те, па учини с њим шта ти може рука.

³⁴ И Авимелех уста ноћу и сав народ што беше са њим; и заседоше Сихему у четири чете.

³⁵ А Гал син Еведов изиђе и стаде пред вратима градским; а Авимелех и народ што беше са њим изиђе из заседе.

³⁶ А Гал видевши народ рече Зевулу: Ено народ силази сврх горе. А Зевул му одговори: Од сена горског чине ти се људи.

³⁷ Опет проговори Гал и рече: Ено народ силази с виса, и чета једна иде путем к шуми меоненимској.

³⁸ А Зевул му рече: Где су ти сада уста, којима си говорио: Ко је Авимелех да му служимо? Није ли то онај народ који си презирао? Изиђи сада, и биј се с њим.

³⁹ И изиђе Гал пред Сихемљанима, и поби се с Авимелехом.

⁴⁰ Али Авимелех га потера, и он побеже од њега; и падоше многи побијени до самих врата градских.

⁴¹ И Авимелех оста у Аруми; а Зевул истера Гала и браћу његову, те не могаху седети у Сихему.

⁴² А сутрадан изиђе народ у поље и би јављено Авимелеху.

⁴³ А он узе народ свој и подели га у три чете, и намести их у заседу у пољу; и кад виде где народ излази из града, скочи на њ их и поби их.

⁴⁴ Јер Авимелех и чета која беше с њим ударише и стадоше код врата градских; а друге две чете ударише на све оне који беху у пољу, и побише их.

⁴⁵ И Авимелех бијаше град цео онај дан, и узе га, и поби народ који беше у њему, и раскопа град, и посеја со по њему.

⁴⁶ А кад то чуше који беху у кули сихемској, уђоше у кулу куће бога Верита.

⁴⁷ И би јављено Авимелеху да су се онде скупили сви који беху у кули сихемској.

⁴⁸ Тада Авимелех изиђе на гору Салмон, он и сав народ што беху са њим; и узевши Авимелех секиру у руку одсече грану од дрвета и метну је на раме, и рече народу који беше с њим: Шта видесте да сам ја учинио, брзо чините као ја.

⁴⁹ И сваки из народа одсече себи грану, и пођоше за Авимелехом и пометаше гране око куле, и запалише њима град; и изгибоше сви који беху у кули сихемској, око хиљаду људи и жена.

⁵⁰ Потом отиде Авимелех на Тевес, и стаде у логор код Тевеса, и узе га.

⁵¹ А беше тврда кула усред града, и у њу побегоше сви људи и жене и сви грађани, и затворивши се попеше се на кров од куле.

⁵² А Авимелех дође до куле и удари на њу, и дође до врата од куле да је запали огњем.

⁵³ Али једна жена баци комад жрвња на главу Авимелеху и разби му главу.

⁵⁴ А он брже викну момка који му ношаше оружје, и рече му: Извади мач свој и уби ме, да не кажу за ме: Жена га је убила. И прободе га слуга његов, те умре.

⁵⁵ А кад видеше Израиљци где погибе Авимелех, отидоше сваки у своје место.

56 Тако плати Бог Авимелеху за зло које је учинио оцу свом убивши седамдесет браће своје.

57 И све зло људи Сихемљана поврати Бог на њихове главе, и стече им се клетва Јотама сина Јероваловог.

10

Судије Тола и Јаир. Филистеји и синови Амонови киње идолопоклоничке синове Израилјеве.

¹ А после Авимелеха уста да избави Израилја Тола син Фуве сина Додовог, човек племена Исахаровог, који сеђаше у Самиру у гори Јефремовој.

² И би судија Израилју двадесет и три године, па умре и би погребен у Самиру.

³ После њега уста Јаир од племена Галадовог, и би судија Израилју двадесет и две године;

⁴ и имаше тридесет синова, који јахашу на тридесеторо магараци, и имаху тридесет градова, који се зову села Јаирова до данас и јесу у земљи Галадовој.

⁵ И умре Јаир, и би погребен у Камону.

⁶ А синови Израилјеви опет чинише што је зло пред Господом, и служише Валима и Астаротам, и боговима сирским, и боговима сидонским, и боговима моавским, и боговима синова Амонових и боговима филистејским; и оставише Господа и не служашу Му.

⁷ Зато се разгневи Господ на Израилја, те их даде у руке Филистејима и у руке синовима Амоновим.

⁸ А они газише и сатираше синове Израилјеве од оне године осамнаест година, све синове

Израиљеве који беху с оне стране Јордана, у земљи аморејској, која је у Галаду.

⁹ И пређоше синови Амонови преко Јордана да се бију и с Јудом и с Венијамином и с домом Јефремовим; и би Израиљ у великој невољи.

¹⁰ Тада вапише синови Израиљеви ка Господу говорећи: Сагрешисмо Ти што остависмо Бога свог и служисмо Валима.

¹¹ А Господ рече синовима Израиљевим: Од Мисираца и Амореја и од синова Амонових и од Филистеја,

¹² и од Сидоњана и од Амалика и од Амонаца, који вас мучише, нисам ли вас избављао кад вапијасте к мени?

¹³ Али ви остависте мене и служисте другим боговима; зато вас више нећу избављати.

¹⁴ Идите и вичите оне богове које сте изабрали, нека вас они избеаве у невољи вашој.

¹⁵ А синови Израиљеви рекоше Господу: Сагрешисмо; чини с нама шта Ти је драго, само нас сада избави.

¹⁶ И побацаше између себе богове туђе, и стадоше служити Господу; и сажали Му се ради муке синова Израиљевих.

¹⁷ А синови Амонови скупише се и стадоше у логор у Галаду; скупише се и синови Израиљеви и стадоше у логор у Миспи.

¹⁸ А народ и кнезови галадски рекоше један другом: Ко ће почети бој са синовима Амоновим? Он нека буде поглавар свима који живе у Галаду.

11

Јефтај као судија, његова победа и завет.

¹ А Јефтај од Галада беше храбар јунак, али син једне курве, с којом Галад роди Јефтаја.

² Али Галаду и жена његова роди синове, па кад дорастоше синови те жене, отераше Јефтаја рекавши му: Нећеш имати наследство у дому оца нашег, јер си син друге жене.

³ Зато побеже Јефтај од браће своје, и настани се у земљи Тову; и стекоше се к њему људи празнови, и иђаху с њим.

⁴ А после неког времена завојштише синови Амонови на Израилја;

⁵ и кад завојштише синови Амонови на Израилја, отидоше старешине галадске да доведу Јефтаја из земље Това.

⁶ И рекоше Јефтају: Ходи и буди нам војвода, да војујемо са синовима Амоновим.

⁷ А Јефтај рече старешинама галадским: Не мрзите ли ви на ме, и не истерасте ли ме из дома оца мог? Што сте дакле дошли к мени сада кад сте у невољи?

⁸ А старешине галадске рекоше Јефтају: Зато смо сада дошли опет к теби да пођеш с нама и да војујеш са синовима Амоновим и да нам будеш поглавар свима који живимо у Галаду.

⁹ А Јефтај рече старешинама галадским: Кад хоћете да ме одведете натраг да војујем са синовима Амоновим, ако ми их да Господ, хоћу ли вам бити поглавар?

¹⁰ А старешине галадске рекоше Јефтају: Господ нека буде сведок међу нама, ако не учинимо како си казао.

¹¹ Тада отиде Јефтај са старешинама галадским, и народ га постави поглаварем и војводом над собом: и Јефтај изговори пред Господом у Миспи све речи које беше рекао.

12 Потом посла Јефтај посланике к цару синова Амонових, и поручи: Шта имаш ти са мнош, те си допао к мени да ратујеш по мојој земљи?

13 А цар синова Амонових рече посланицима Јефтајевим: Што је узео Израилъ моју земљу кад дође из Мисира, од Ариона до Јавока и до Јордана; сада дакле врати ми је с миром.

14 Али Јефтај посла опет посланике к цару синова Амонових.

15 И поручи му: Овако вели Јефтај: Није узео Израилъ земље моавске ни земље синова Амонових.

16 Него изашавши из Мисира пређе Израилъ преко пустиње до Црвеног Мора и дође до Кадиса.

17 И посла Израилъ посланике к цару едомском и рече: Пусти да прођем кроз твоју земљу. Али не послуша цар едомски. Посла такође к цару моавском, али ни он не хте. И тако стаја Израилъ у Кадису.

18 Потом идући преко пустиње обиђе земљу едомску и земљу моавску, и дошавши с Истока земљи моавској стаде у логор с оне стране Ариона; али не пређоше преко међе моавске, јер Арион беше међа моавска.

19 Него посла Израилъ посланике к Сиону цару аморејском, цару есевонском, и рече му Израилъ; допусти нам да прођемо кроз твоју земљу до свог места.

20 Али Сион не верова Израилу да га пусти да пређе преко међе његове, него Сион скупил сав свој народ и стадоше у логор у Јаси, и поби се са Израилљем.

21 А Господ Бог Израилљев предаде Сиона и сав народ његов у руке синовима Израилљевим, те их побише; и зароби Израилъ сву земљу Амореја, који живљаху у оној земљи.

22 Задобише сву земљу аморејску од Ариона до Јавока, и од пустиње до Јордана.

23 Тако је дакле Господ Бог Израилев отерао Амореје испред народа свог Израилља, па ти ли хоћеш да је земља њихова твоја?

24 Није ли твоје оно што ти да да је твоје Хемос бог твој? Тако кога год Господ Бог наш отера испред нас, он он је земља наша.

25 Или си ти по чем бољи од Валака сина Сефоровог цара моавског? Је ли се он кад свађао с Израилљем? Је ли кад војевао с нама?

26 Израилљ живи у Есевону и у селима његовим и у Ароиру и селима његовим и по свим градовима дуж Арнона три стотине година; зашто не отесте за толико времена.

27 И тако нисам ја теби скривио, него ти мени чиниш зло ратујући на ме. Господ судија нек суди данас између синова Израилљевих и синова Амонових.

28 Али цар синова Амонових не послуша речи које му поручи Јефтај.

29 И сиђе на Јефтаја дух Господњи, те прође кроз Галад и кроз Манасију, прође и Миспу галадску, и од Миспе галадске дође о синова Амонових.

30 И заветова Јефтај завет Господу и рече: Ако ми даш синове Амонове у руке,

31 шта год изиђе на врата из куће моје на сусрет мени, кад се вратим здрав од синова Амонових, биће Господње, и принећу на жртву паљеницу.

32 И тако дође Јефтај до синова Амонових да се бије с њима; и Господ му их даде у руке.

33 И поби их од Ароира па до Минита у двадесет градова и до равнице виноградске у боју врло

великом; и синови Амонови бише покорени пред синовима Израїлевим.

³⁴ А кад се враћаше Јефтај кући својој у Миспу, гле, кћи његова изиђе му на сусрет с бубњевима и свиралама; она му беше јединица, и осим ње не имаше ни сина ни кћери.

³⁵ Па кад је угледа, раздре хаљине своје и рече: Ах кћери моја! Веле ли ме обори! Ти си од оних што ме цвеле; јер сам отворио уста своја ка Господу и не могу порећи.

³⁶ А она му рече: Оче мој, кад си отворио уста своја ка Господу, учини ми, како је изашло из уста твојих, кад те је Господ осветио од непријатеља твојих, синова Амонових.

³⁷ Још рече оцу свом: Учини ми ово: остави ме до два месеца да отидем да се попнем на горе да оплачем своје девојаштво с другама својим.

³⁸ А он јој рече: Иди. И пусти је на два месеца, и она отиде с другама својим и оплакива девојаштво своје по горама.

³⁹ А кад прођоше два месеца, врати се к оцу свом; и он сврши на њој завет свој који беше заветовао. А она не позна човека. И поста обичај у Израилју

⁴⁰ да од године до године иду кћери Израїлеве да плачу за кћерју Јефтаја од Галада, четири дана у години.

12

Пропаст племена Јефремовог. Авесан, Елон и Авдон судије у Израилју.

¹ А људи од племена Јефремовог скупише се, и прешавши на север рекоше Јефтају: Зашто си ишао у бој на синове Амонове а нас ниси позвао

да идемо с тобом? Спалићемо огњем дом твој и тебе.

² А Јефтај им рече: Имах велику распру са синовима Амоновим ја и мој народ, и позвах вас, али ме не избависте из руку његових.

³ Па видећи да ме не избависте, ставих душу своју у руку своју и отидох на синове Амонове, и Господ ми их даде у руке; па што сте сада дошли к мени да се бијете са мном?

⁴ Тада Јефтај скупиле све људе од Галада, и удари на Јефрема; и људи од Галада побише Јефрема; јер говораху: Бегунци сте Јефремови ви, људи од Галада, који се бавите међу Јефремом и међу Манасијом.

⁵ И Галад узео Јефрему бродове јорданске. И кад који од Јефрема добеже и рече: Пусти ме да пређем, рекоше му они од Галада: Јеси ли од Јефрема? И кад он рече: Нисам,

⁶ онда му рекоше: Реци: Шиболет. А он рече: Шиболет, не могући добро изговорити. Тада га ухватише и заклаше на броду јорданском. И погибе у оно време из племена Јефремовог четрдесет и две хиљаде.

⁷ И Јефтај би судија Израилју шест година; и умре, и би погребен у граду галадском.

⁸ А после њега би судија Израилју Авесан из Витлејема.

⁹ И имаше тридесет синова и тридесет кћери, које разуда из куће, а тридесет девојака доведе синовима својим из других кућа; и би судија Израилју седам година.

¹⁰ И потом умре Авесан, и би погребен у Витлејему.

¹¹ А после њега би судија Израилју Елон од Завулоне; он би судија Израилју десет година.

¹² Потом умре Елон од Завулоне и би погребен у Ајалону у земљи Завулоновој.

¹³ После њега би судија у Израилју Авдон син Елилов Фаратоњанин.

¹⁴ Он имаше четрдесет синова и тридесет унука, који јахаху седамдесеторо магаради. И би судија Израилју осам година.

¹⁵ Потом умре Авдон син Елилов Фаратоњанин, и би погребен у Фаратону у земљи Јефремовој на гори амаличкој.

13

Самсоново рођење објављује анђео.

¹ А синови Израилјеви опет чинише што је зло пред Господом, и Господ их даде у руке Филистејима за четрдесет година.

² А беше један човек од Сараје од племена синова Данових, по имену Маноје, и жена му беше нероткиња, и не рађаше.

³ Тој жени јави се анђео Господњи и рече јој: Гле, ти си сад нероткиња, и ниси рађала; али ћеш затруднети и родићеш сина.

⁴ Него сада чувај се да не пијеш вино ни силовито пиће, и да не једеш ништа нечисто.

⁵ Јер гле, затруднећеш, и родићеш сина, и бритва да не пређе по његовој глави, јер ће дете бити назиреј Божји од утробе материне, и он ће почети избављати Израилја из руку филистејских.

⁶ И жена дође и рече мужу свом говорећи: Човек Божји дође к мени, и лице му беше као лице анђела Божјег, врло страшно; али га не запитах одакле је, нити ми он каза своје име.

⁷ Него ми рече: Гле, ти ћеш затруднети, и родићеш сина; зато сада не пиј вино ни силовито пиће и не једи ништа нечисто; јер ће дете бити назиреј Божји од утробе материне па до смрти.

⁸ Тада се Маноје помоли Господу и рече: О Господе! Нека опет дође к нама човек Божји, ког си слао, да нас научи шта ћемо чинити са дететом, кад се роди.

⁹ И услиши Господ глас Манојев; и дође опет анђео Господњи к жени кад сеђаше у пољу; а Маноје муж њен не беше код ње.

¹⁰ Тада жена брже отрча и јави мужу свом говорећи му: Ево, јави ми се онај човек, који ми је пре долазио.

¹¹ А Маноје уставши пође са женом својом; и кад дође к човеку, рече му: Јеси ли ти онај човек што је говорио овој жени? Он одговори: Јесам.

¹² А Маноје рече: Кад буде шта си казао, како ће бити правило за дете и шта ће чинити с њим?

¹³ А анђео Господњи рече Маноју: Жена нека се чува од свега што сам јој казао.

¹⁴ Нека не једе ништа што долази с винове лозе, и вино ни силовито пиће нека не пије, и ништа нечисто нека не једе. Шта сам јој заповедио све нека држи.

¹⁵ Тада рече Маноје анђелу Господњем: Ради бисмо те уставити да ти зготовимо јаре,

¹⁶ а анђео Господњи одговори Маноју: Да ме и уставиш, нећу јести твоје јело; него ако хоћеш зготови жртву паљеницу, принеси је Господу. Јер Маноје није знао да је анђео Господњи.

¹⁷ Опет рече Маноје анђелу Господњем: Како ти је име? Да ти захвалимо кад се збуде шта си рекао.

18 А анђео Господњи одговори му: Што питаш за име моје? Чудно је.

19 Тада Маноје узе јаре и дар, и принесе Господу на стени; а анђео учини чудо пред Маном и женом његовом;

20 јер кад се подиже пламен с олтара к небу, анђео Господњи подиже се у пламену с олтара; а Маноје и жена његова видећи то падоше ничице на земљу.

21 А анђео се Господњи не јави више Маноју ни жени његовој. Тада Маноје разуме да је анђео Господњи.

22 И рече Маноје жени својој: Зацело ћемо умрети, јер видесмо Бога.

23 А жена му рече: Кад би хтео Бог да нас убије, не би примио из наших руку жртву паљеницу ни дар, нити би нам показао све ово, нити би нам сад објавио такве ствари.

24 И тако та жена роди сина, и наде му име Самсон; и дете одрасте, и Господ га благослови.

25 И дух Господњи поче ходити с њим по логору Дановом, између Сараје и Естаола.

14

Самсонова борба са лавом, женидба и загонетка.

1 И сиђе Самсон у Тамнат, и виде онде једну девојку између кћери филистејских.

2 И вративши се каза оцу свом и матери својој говорећи: Видех девојку у Тамнату између кћери филистејских; ожените ме њом.

3 А отац и мати рекоше му: Зар нема девојке међу кћерима твоје браће у свем народу мом, да идеш да се ожениш између Филистеја

необрезаних? А Самсон одговори оцу свом: Њом ме ожени, јер ми је она омилела.

⁴ А отац и мати његова не знаху да је то од Господа, и да тражи задевицу с Филистејима; јер у оно време Филистеји владаху синовима Израилљевим.

⁵ И тако сиђе Самсон с оцем својим и с матером својом у Тамнат, и кад дођоше до винограда тамнатских, гле, млад лав ричући сукоби га.

⁶ И дух Господњи сиђе на њ, те растрже лава као јаре немајући ништа у руци: и не каза оцу ни матери шта је учинио.

⁷ И тако дошавши говори с девојком, и она омиле Самсону.

⁸ А после неколико дана идући опет да је одведе, сврне да види мртвог лава; а гле, у мртвом лаву рој пчела и мед.

⁹ И извади га у руку, и пође путем једући; и кад дође к оцу и матери, даде им те једоше; али им не рече да је из мртвог лава извадио мед.

¹⁰ И тако дође отац његов к оној девојци, и Самсон учини онде весеље, јер тако чињаху момци.

¹¹ И кад га видеше Филистеји, изабраше тридесет другова да буду с њим.

¹² И рече им Самсон: Ја ћу вам загонетнути загонетку, па ако ми је одгонетнете за седам дана док је весеље и погодите, даћу вам тридесет кошуља и тридесет свечаних хаљина.

¹³ Ако ли не одгонетнете, ви ћете дати мени тридесет кошуља и тридесеторе свечане хаљине. А они му рекоше: Загонетни загонетку своју, да чујемо.

¹⁴ Тада им рече:

Од оног који једе изиђе јело,
и од љутог изиђе слатко.

И не могаше одгонетнути загонетке три дана.

¹⁵ И седми дан рекоше жени Самсоновој: Наговори мужа свог да нам каже загонетку, или ћемо спалити огњем тебе и дом оца твог. Јесте ли нас зато позвали да нам узмете имање? Је ли тако?

¹⁶ И стаде плакати жена Самсонова пред њим говорећи: Ти мрзиш на ме, и ти ме не љубиш; загонетнуо си загонетку синовима народа мог, а нећеш мени да кажеш. А он јој рече: Гле, ни оцу свом ни матери својој нисам је казао, а теби да је кажем?

¹⁷ И она плака пред њим за седам дана докле трајаше веселје. А седми дан каза јој, јер беше навалила на њ: а она каза загонетку синовима народа свог.

¹⁸ Тада му рекоше људи града оног седми дан док сунце не зађе:

Шта је слађе од меда,
и шта је љуће од лава?

А он им рече:

Да нисте орали на мојој јуници,
не бисте погодили моје загонетке.

¹⁹ И дође на њ дух Господњи, те сиђе у Аскалон, и поби онде тридесет људи, и узео одело с њих и даде свечане хаљине онима који одгонетнуше загонетку; и расрди се врло и отиде кући оца свог.

20 А жена Самсонова удаде се за друга његовог, с којим се беше удружио.

15

Самсон наноси Филистејима велику штету.

¹ А после неколико дана, о пшеничној жетви, дође Самсон да походи жену своју донесавши јој јаре, и рече: Идем к жени својој у ложницу. Али му отац њен не даде да уђе.

² Јер рече отац њен: Ја мишљах зацело да ти није по вољи, па је дадох другу твом; него млађа сестра њена није ли лепша од ње? Узми њу место оне.

³ А Самсон им рече: Ја нећу бити крив Филистејима кад им учиним зло.

⁴ И отишавши Самсон ухвати триста лисица, и узе луча, и свеза по две у репове, и метну по један луч међу два репа.

⁵ Па запали лучеве, и пусти у летину филистејску, и попали летину пожњевену и непожњевену, и винограде и маслинике.

⁶ Тада Филистеји рекоше: Ко је то учинио? И одговорише: Самсон зет Тамнађанинов, јер му узе жену и даде је другу његовом. Тада дођоше Филистеји и спалише огњем њу и оца њеног.

⁷ А Самсон им рече: Ако сте и учинили тако, опет ћу вам се осветити, па ћу се онда оканити.

⁸ И поломи их љуто ногама по бедрима: Потом отиде и настани се у пећини од стене Итама

⁹ Тада изиђоше Филистеји и стадоше у логор према Јуди, и раширише се до Лехије.

¹⁰ А људи од Јуде рекоше: Што сте изашли на нас? И одговорише: Изашли смо да свежемо Самсона и да му учинимо како је он нама учинио.

¹¹ Тада изиђе три хиљаде људи из Јуде к пећини у стени Итаму, и рекоше Самсону: Не знаш ли да Филистеји владају над нама? А он им рече: Како су они мени учинили тако ја учиних њима.

¹² Они му рекоше: Дошли смо да те свежемо и предамо у руке Филистејима. А Самсон им рече: Закуните ми се да нећете ви уложити на ме.

¹³ Они му одговорише и рекоше: Нећемо; него ћемо те само свезати и предати у њихове руке, али те нећемо погубити. И свезаше га у два нова ужа и одведеше га из стене.

¹⁴ И кад он дође до Лехије, Филистеји га среташе вичући од радости; а Дух Господњи сиђе на њ, и ужа на рукама његовим посташе као конци изгорели од ватре, и спадоше свезе с руку његових.

¹⁵ И он нађе чељуст магарећу још сирову, и пруживши руку своју узео је, и поби њом хиљаду људи.

¹⁶ Потом рече Самсон:

Чељушћу магарећом једну гомилу, две гомиле,
чељушћу магарећом побих хиљаду људи.

¹⁷ А кад изрече, баци чељуст из руке своје, и назва оно место Рамат-Лехија.

¹⁸ И беше жедан јако, те завапи ка Господу и рече: Ти си учинио руком слуге свог ово избављење велико; а сад хоћу ли умрети од жеђи, или ћу пасти у руке необрезанима?

¹⁹ Тада Бог расцепи стену у Лехији, и потече вода из ње, те се напи, и поврати му се дух и оживе. Зато се прозва онај извор Ен-Акоре, који је у Лехији до данашњег дана.

²⁰ И би судија Израилју за времена филистејског двадесет година.

16

Самсонов пад, беда и последња освета.

¹ Потом отиде Самсон у Газу, и онде виде једну жену курву, и уђе к њој.

² И људима у Гази би казано: Дође Самсон овамо. И опколише и вребаше га целу ноћ на вратима градским; и стајаху у потаји целу ноћ говорећи: Док сване, убићемо га.

³ Али Самсон спавав до поноћи уста у поноћи, и шчепа врата градска с оба довратка и ишчупа их с преворницом заједно, и метну их на рамена и однесе на врх горе која је према Хеврону.

⁴ После тога замилова девојку на потоку Сорику, којој беше име Далида.

⁵ И дођоше к њој кнезови филистејски и рекоше јој: Превари га и искушај где му стоји велика снага и како би смо му досадили да га свежемо и савладамо; а ми ћемо ти дати сваки по хиљаду и сто сребрника.

⁶ И Далида рече Самсону: Хајде кажи ми где стоји твоја велика снага и чим би се могао свезати и савладати.

⁷ А Самсон јој рече: Да ме свежу у седам гужава сирових неосушених, онда бих изгубио снагу и био као и други човек.

⁸ И донесоше јој кнезови филистејски седам гужава сирових, још неосушених, и она га свеза њима.

⁹ А код ње беше заседа у соби; и она му рече: Ето Филистеја на те, Самсоне! А он покида гужве, као што се кида конач од кудеље кад осети ватру; и не дозна се за снагу његову.

¹⁰ Потом рече Далида Самсону: Гле, преварио си ме, и слагао си ми; него хајде кажи ми чим би се могао свезати.

¹¹ А он јој рече: Да ме добро свежу новим ужима којима није ништа рађено, тада бих изгубио снагу и био бих као други човек.

¹² И Далида узе нова ужа, и свеза га њима, пак му рече: Ето филистеји на те Самсоне! А заседа беше у соби. А он раскиде с руку ужа као конач.

¹³ Тада рече Далида Самсону: Једнако ме вараш и лажеш ми; кажи ми чим би се могао свезати? А он јој рече: Да седам прамена косе на глави мојој привијеш на вратило.

¹⁴ И она заглавивши вратило коцем, рече: Ево филистеја на те, Самсоне! А он се пробуди од сна, и истрже колац и основу и вратило.

¹⁵ Опет му она рече: Како можеш говорити: Љубим те, кад срце твоје није код мене? Већ си ме три пута преварио не хотећи ми казати где ти је велика снага.

¹⁶ И она му досађиваше својим речима сваки дан и наваљиваше на њ, и душа му прене може да умре.

¹⁷ Те јој отвори цело срце своје, и рече јој: Бритва није никад прешла преко главе моје, јер сам назиреј Божји од утробе матере своје; да се обријем, оставила би ме снага моја и ослабио бих, и био бих као сваки човек

¹⁸ А Далида видећи да јој је отворио цело срце своје, посла и позва кнезове филистејске поручивши им: Ходите сада, јер ми је отворио цело срце своје. Тада дођоше кнезови филистејски к њој и донесоше новце у рукама својим.

19 А она га успава на крилу свом, и дозвоља човека те му обрија седам прамена косе с главе, и она га прва свлада кад га остави снага његова.

20 И она рече: Ето Филистеја на те, Самсоне! А он пробудивши се од сна рече: Изаћи ћу као и пре и отећу се; јер не знаше да је Господ одступио од њега.

21 Тада га ухватише Филистеји, и ископаше му очи, и одведоше га у Газу и оковаше га у двоје вериге бронзане; и мељаше у тамници.

22 А коса на глави његовој поче расти као што је била кад га обријаше.

23 И кнезови филистејски скупише се да принесу велику жртву Дагону богу свом, и да се провеселе, па рекоше: Предаде нам бог наш у руке наше Самсона непријатеља нашег.

24 Такође и народ видевши га хваљаше бога свог говорећи: Предаде нам бог наш у руке наше непријатеља нашег и затирача земље наше и који поби толике између нас.

25 И кад се развесели срце њихово рекоше: Зовите Самсона да нам игра. И дозваше Самсона из тамнице да им игра, и наместише га међу два стуба.

26 Тада Самсон рече момку који га држаше за руку: Пустите ме, да опипам стубове на којима стоји кућа, да се наслоним на њих.

27 А кућа беше пуна људи и жена и сви кнезови филистејски беху онде; и на крову беше око три хиљаде људи и жена, који гледаху како Самсон игра.

28 Тада Самсон завапи ка Господу и рече: Господе, Господе! Опомени ме се, молим те, и

укрепи ме, молим те, само сада, о Боже! Да се осветим једанпут Филистејима за оба ока своја.

²⁹ И загрли Самсон два стуба средња, на којима стајаше кућа, и наслони се на њих, на један десном а на други левом руком својом.

³⁰ Па онда рече Самсон: Нека умрем с Филистејима. И належе јако, и паде кућа на кнезове и на сав народ који беше у њој; и би мртвих које поби умирући више него оних које поби за живота свог.

³¹ После дођоше браћа његова и сав дом оца његовог, и узеше га, и вративши се погребеше га између Сараје и Естола у гробу Маноја оца његовог. А он би судија Израиљу двадесет година.

17

Миха врши идолопоклоничку службу.

¹ А беше један човек из горе Јефремове по имену Миха.

² Он рече матери својој: Хиљаду и сто сребрника, што су ти украдени, за које си клела и говорила преда мном, ево, то је сребро у мене, ја сам га узео. А мати му рече: Господ да те благослови, сине!

³ А кад врати хиљаду и сто сребрника матери својој, рече мати његова: То сам сребро посветила Господу из своје руке за тебе, сине мој, да се начини од њега лик резан и ливен; зато ти га сада дајем натраг.

⁴ Али он опет даде сребро матери својој, а мати узе двеста сребрника и даде златару, а он начини од њега лик резан и ливен, те беше у кући Мишиној.

⁵ И тај Миха имаше кућу за богове, и начини, оплећак и ликове, и посвети једног између синова својих да му буде свештеник.

⁶ У то време не беше цара у Израилју: сваки чињаше шта му драго.

⁷ А беше један младић из Витлејема Јудиног, од породице Јудине, који беше Левит и онде борављаше.

⁸ Он отиде из тог града, Витлејема Јудиног, да се настани где може; и идући својим путем дође у гору Јефремову до куће Мишине.

⁹ А Миха му рече: Откуда идеш? Одговори му Левит: Из Витлејема Јудиног, идем да се настаним где могу.

¹⁰ А Миха му рече: Остани код мене, и буди ми отац и свештеник, а ја ћу ти дати десет сребрника на годину и двоје хаљине и храну. И отиде Левит к њему.

¹¹ И Левиту би по вољи да остане код њега, и би му тај младић као да му је син.

¹² И Миха посвети Левита да му је свештеник тај младић, и оста у кући Мишиној.

¹³ Тада рече Миха: Сада знам да ће ми Господ учинити добро зато што имам Левита свештеника.

18

Плеће Даново осваја Лаис и ту установљава Мишину идолопоклоничку службу.

¹ У то време не беше цара у Израилју, и у то време плеће Даново тражаше себи наследство где би наставало, јер му дотада не беше допало наследство међу племенима Израилевим.

² Зато послаше синови Данови из породице своје пет људи између себе, храбре људе од

Сараје и Естаола, да уходе земљу и добро размотре, и рекоше им: Идите, размотрите земљу. И они отидоше у гору Јефремову у кућу Мишину и заноћише онде.

³ И кад беху код куће Мишине, познаше глас оног младића Левита, и свративши се онамо рекоше му: Ко те доведе овамо? И шта радиш ту? И шта ћеш ту?

⁴ А он им рече: Тако и тако учини ми Миха, и најми ме да му будем свештеник.

⁵ А они му рекоше: Упитај Бога да знамо хоће ли нам бити срећан пут на који поћосмо.

⁶ А свештеник им рече: Идите с миром; по вољи је Господу пут којим идете.

⁷ И тако пошавши оних пет људи дођоше у Лаис, и видеше тамошњи народ где живи без страха по обичају сидонском, мирно и без страха, и да нема никога у земљи ко би им чим год досађивао или отимао власт, и да су далеко од Сидоњана нити имају шта с ким.

⁸ Па кад се вратише к браћи својој у Сарају и Естаол, рекоше им браћа: Шта је?

⁹ А они рекоше: Устајте да идемо на њих; јер видесмо земљу, и врло је добра. И ви не марите? Немојте се ленити, него похитајте да узмете земљу.

¹⁰ Кад дођете, доћи ћете к народу безбрижном и у земљу пространу; јер је предаде Бог у наше руке; то је место где нема недостатака ни у чем што има на земљи.

¹¹ Тада пођоше оданде из Сараје и Естаола шест стотина људи од породице Данове наоружаних.

¹² И отишавши стадоше у логор код Киријат-Јарима у Јуди; зато се прозва оно место Махане-

Дан до данас, и јесте иза Киријат-Јарима.

¹³ А оданде пошавши у гору Јефремову дођоше у кућу Мишину.

¹⁴ Тада проговорише петорица што беху ишли да уходе земљу лаиску, и рекоше браћи својој: Знате ли да у овим кућама има оплећак и ликови, и лик резан и лик ливен? Сада дакле гледајте шта ћете радити.

¹⁵ А они свративши се онамо уђоше у кућу где беше младић Левит, у кућу Мишину, и упиташе га за здравље.

¹⁶ А шест стотина људи наоружаних од синова Данових стадоше пред вратима.

¹⁷ А пет људи што беху ишли да уходе земљу отишавши уђоше и узеше лик резан и оплећак и ликове и лик ливен; а свештеник стајаше на вратима са шест стотина људи наоружаних.

¹⁸ И они што уђоше у кућу Мишину кад узеше лик резани, оплећак, ликове и лик ливени, свештеник им рече: Шта радите?

¹⁹ А они му рекоше: Ћути, метни руку на уста, па хајде с нама, и буди нам отац и свештеник. Шта ти је боље, бити свештеник кући једног човека или бити свештеник племену и породици у Израилју?

²⁰ И свештеник се обрадова у срцу, и узе оплећак и ликове и лик резани, и уђе међу народ.

²¹ И окренувши се пођоше путивши децу и стоку и закладе напред.

²² А кад беху далеко од куће Мишине, онда људи који живљаху у кућама близу куће Мишине скупише се и пођоше у потеру за синовима Дановим.

²³ И викаше за синовима Дановим, а они обазревши се рекоше Миши: Шта ти је, те си скупио толике људе?

24 А он рече: Узели сте моје богове које сам начинио, и свештеника, па отидосте. Шта још имам? Па још кажете: Шта ти је?

25 А синови Данови рекоше му: Немој да ти се чује глас за нама, да не би ударили на вас људи гневни, те ћеш изгубити душу своју и душу дома свог.

26 И синови Данови отидоше својим путем, а Миха, видећи да су јачи од њега врати се и отиде кући својој.

27 И они узевши шта беше начинио Миха, и свештеника, ког имаше, дођоше у Лаис к народу мирном и безбрижном; па их исекоше оштрим мечем, а град упалише огњем.

28 И не беше никога да их избави; јер беху далеко од Сидона и не имаху ништа ни с ким; а град беше у долини која је код Вет-Реова. После сазидаше град и населише се у њему.

29 И назваше град Дан по имену Дана оца свог, који се роди Израилју; а пре се град звахе Лаис.

30 И синови Данови наместише себи онај лик резани; а Јонатан син Гирсона Манасијиног и синови његови беху свештеници племену Дановом докле се год не исели из земље.

31 И намештен им стајаше онај лик резани, који начини Миха, за све време докле дом Божји беше у Силому.

19

Страшно дело становника Гаваје у Венијаминовом племену.

1 И у то време, кад не беше цара у Израилју, беше један Левит који живљаше као дошљак крај горе Јефремове, и узе иночу из Витлејема Јудиног.

² А иноча његова чињаше прељубу код њега, па отиде од њега кући оца свог у Витлејем Јудин, и оста онде четири месеца.

³ А муж њен уста и отиде за њом да јој лепо говори и да је доведе натраг, имајући са собом момка свог, и два магарца; и она га уведе у кућу оца свог, и кад га виде отац њен обрадова се доласку његовом.

⁴ И устави га таст његов, отац младичин, и оста код њега три дана, и онде јеђаху и пијаху и ноћиваху.

⁵ А четврти дан кад усташе рано, уста и он да иде; али отац младичин рече зету свом: Поткрепи срце своје залогајем хлеба, па онда идите.

⁶ И тако седоше и седоше обојица заједно и напише се; па рече отац младичин мужу: Хајде остани још ноћас, и буди весео.

⁷ Али човек уста да иде; али таст његов навали на њ, те опет ноћи онде.

⁸ Потом урани петог дана да иде; и рече му отац младичин: Поткрепи срце своје. И једући заједно забавише се докле и дан наже.

⁹ Тада уста човек да иде, он и иноча му и момак; а таст његов, отац младичин, рече му: Ето, дан је већ нагао, вече је, преноћите овде; ето доцкан је, преноћи овде, и буди весео, па сутра ураните на пут, и иди к свом шатору.

¹⁰ Али човек не хте ноћити; него уста и пође; и дође до Јевуса, а то је Јерусалим, и с њим два магарца натоварена и иноча његова.

¹¹ А кад беху близу Јевуса, дан беше нагао врло, па рече слуга господару свом: Хајде брже да се свратимо у тај град Јевус, и ту да ноћимо.

¹² А господар му рече: Нећемо свртати у туђ град, који није синова Израилљевих, него ћемо ићи

до Гаваје.

¹³ Још рече момку свом: Хајде брже да стигнемо у које од тих места и да ноћимо у Гаваји или у Рами.

¹⁴ И минуше онуда и отидоше; и сунце их зађе близу Гаваје Венијаминове.

¹⁵ И окретоше онамо да отиду и преноће у Гаваји, и кад уђе, седе на улици градској; и не би никога да их прими у кућу да преноће.

¹⁶ И гле, један старац враћаше се с посла свог из поља увече, а беше из горе Јефремове и живљаше као дошљак у Гаваји; а људи оног места беху синови Венијаминови.

¹⁷ И он подигавши очи своје угледа оног човека путника на улици градској; и рече му старац: Куда идеш? И откуда идеш?

¹⁸ А он му одговори: Идемо до Витлејема Јудиног до на крај горе Јефремове; оданде сам, па сам ишао до Витлејема Јудиног, а сада идем к дому Господњем и нема никога да ме прими у кућу.

¹⁹ А имамо и сламе и пиће за магарце своје, и хлеба и вина за се и за слушкињу твоју и за момка који је са слугом твојим имамо свега доста.

²⁰ А старац му рече: Буди миран; шта ти год недостаје, ја ћу се старати за то; само немој ноћити на улици.

²¹ И уведе га у своју кућу, и положи магарцима; потом опраше ноге, и једоше и пише.

²² А кад се развеселише, гле, људи оног града, безаконици, опколише кућу, и стадоше лупати у врата, и рекоше старцу, господару од куће, говорећи: Изведи тог човека што је ушао у твоју кућу, да га познамо.

²³ И изашав к њима онај човек, господар од куће, рече им: Не, браћо, не чините зло; кад је човек ушао у моју кућу, не чините то безумље.

²⁴ Ево кћи моја девојка и иноча његова, њих ћу вам извести, па њих осрамотите и чините с њима шта вам је воља, само човеку овом не чините то безумље.

²⁵ Али га не хтеше послушати они људи; тада онај човек узе иночу своју и изведе је напоље к њима, и они је познаше, и злоставише је целу ноћ до зоре, и пустише је кад зора забеле.

²⁶ И дошавши жена у зору паде код врата од куће оног човека где беше господар њен, и лежа докле се не расвану.

²⁷ А господар њен уста ујутру, и кад отвори врата и изађе да иде својим путем, а то жена иноча његова лежаше на вратима кућним, и руке јој на прагу.

²⁸ И рече јој: Устани да идемо. Али не би одговора; тада је метну на магарца, и уставши човек пође у место своје,

²⁹ и дошав кући својој узе мач, и узе иночу своју и исече је с костима на дванаест комада и разасла у све крајеве Израилјеве.

³⁰ И ко год виде говораше: Није се учинило нити се видело такво шта откад изиђоше синови Израилјеви из Мисира до данас. Промислите о том и већајте и говорите.

20

Остала племена војују против племена Венијаминовог и готово га затиру.

¹ Тада изиђоше сви синови Израиљеви, и сабра се сав народ једнодушно, од Дана до Вирсавеје и до земље Галадове, ка Господу у Миспу.

² И главари свега народа, свих племена Израиљевих, дођоше на збор народа Божјег, четири стотине хиљада људи пешака који махаху мачем.

³ А синови Венијаминови чуше да су синови Израиљеви отишли у Миспу. Синови Израиљеви рекоше: Кажите како се догодило то зло.

⁴ А Левит, муж убијене жене одговори и рече: Дођох с иночком својом у Гавају Венијаминову да преноћим.

⁵ А Гавајани усташе на ме, опколише ме у кући ноћу, и хтеше ме убити; и иночу моју злоставише тако да умре.

⁶ Зато узевши иночу своју исекох је на комаде и разаслах је у све крајеве наследства Израиљевог; јер учинише грдило и срамоту у Израиљу.

⁷ Ето, ви сте сви синови Израиљеви; промислите и већајте.

⁸ А сав народ уста једнодушно и рече: Да не идемо ниједан к шатору свом, и ни један да се не враћа кући својој.

⁹ Него ово да учинимо Гаваји: Да бацимо жреб за њу.

¹⁰ Да узмемо по десет људи од стотине по свим племенима Израиљевим, и по стотину од хиљаде, и по хиљаду од десет хиљада, да донесе храну народу, а он да иде да учини Гаваји Венијаминовој како је заслужила грдилом које је учинила Израиљу.

¹¹ И скупи се сав народ Израиљев на онај град сложивши се једнодушно.

¹² Тада послаше племена Израиљева људе

у све породице Венијаминове, и поручише им: Како се то зло учини међу вама?

¹³ Сада дајте те безаконике што су у Гаваји, да их погубимо и извадимо зло из Израилџа. Али не хтеше синови Венијаминови послушати браћу своју, синове Израилјеве.

¹⁴ Него се скупише синови Венијаминови из својих места у Гавају да изиђу да се бију са синовима Израилјевим.

¹⁵ И наброја се у то време синова Венијаминових из њихових градова двадесет и шест хиљада људи који махаху мачем осим становника гавајских, којих беше на број седам стотина људи одабраних.

¹⁶ У свем том народу беше седам стотина људи одабраних, који беху леваци, и сваки гађаше каменом из праћке у длаку не промашујући.

¹⁷ А људи Израилџаца наброја се осим синова Венијаминових четири стотине хиљада људи који махаху мачем, самих војника.

¹⁸ И уставши отидоше к дому Бога Силнога, и упиташе Бога и рекоше синови Израилјеви: Ко ће између нас ићи први у бој на синове Венијаминове? А Господ рече: Јуда нек иде први.

¹⁹ Потом уставши рано синови Израилјеви стадоше у логор према Гаваји.

²⁰ И изиђоше синови Израилјеви у бој на синове Венијаминове, и уврсташе се синови Израилјеви да ударе на Гавају.

²¹ А синови Венијаминови изиђоше из Гаваје, и поваљаше по земљи између Израилџаца у онај дан двадесет и две хиљаде људи.

²² Али се народ синова Израилјевих ослободи, те се опет уврсташе на истом месту где се беху уврстали првог дана.

23 Јер синови Израилјеви отидоше те плакаше пред Господом до вечера, и упиташе Господа говорећи: Хоћемо ли опет изаћи у бој на синове Венијамина брата свог? А Господ им рече: Изиђите на њих.

24 И изиђоше синови Израилјеви на синове Венијаминове други дан.

25 И синови Венијаминови изиђоше пред њих из Гаваје други дан; и поваљаше по земљи између синова Израилјевих опет осамнаест хиљада људи, који сви махаху мачем.

26 Тада сви синови Израилјеви и сав народ изиђоше и дођоше к дому Бога Силнога, и плакаше и стајаше онде пред Господом, и постише се онај дан до вечера, и принесоше жртве паљенице и жртве захвалне пред Господом.

27 Па упиташе синови Израилјеви Господа; јер онде беше ковчег завета Божјег у оно време;

28 и Финес син Елеазара сина Ароновог стајаше пред њим у оно време. И рекоше: Хоћемо ли опет изаћи у бој на синове Венијамина брата свог или ћемо се оканити? А Господ им рече: Изиђите, јер ћу их сутра предати вама у руке.

29 Тада намести Израилъ заседе око Гаваје.

30 И синови Израилјеви изиђоше трећи дан на синове Венијаминове, и уврсташе се према Гаваји као првом и другом.

31 А синови Венијаминови изашавши пред народ одвојише се од града, и стадоше бити и сећи народ као првом и другом по путевима, од којих један иде к дому Бога Силнога а други у Гавају, и по пољу, и убише до тридесет људи из Израилља.

32 И рекоше синови Венијаминови: Падају пред нама као пре. А синови Израилјеви рекоше: Да бежимо да их отргнемо од града на путеве.

³³ Тада сви синови Израилљеви кретоше се са свог места и уврсташе се у Вал-Тамару; и заседе Израилљеве искочише из места свог, из лука гавајских.

³⁴ И дође на Гавају десет хиљада људи изабраних из свега Израилља, и бој поста жешћи, а они не опазише да ће их зло задесити.

³⁵ И Господ поби Венијамина пред Израилљем, и синови Израилљеви погубише онај дан од синова Венијаминових двадесет и пет хиљада и сто људи, који сви мачем махаху.

³⁶ И синови Венијаминови видеше да су надбијени: јер синови Израилљеви узмакоше испред синова Венијаминових уздајући се у заседе које беху наместили код Гаваје;

³⁷ а они што беху у заседи навалише брже у Гавају, и ушавши исекоше све по граду оштрим мачем.

³⁸ А беху синови Израилљеви уговорили с онима у заседи да за знак запале ватру да се дигне велик дим из града.

³⁹ Тако синови Израилљеви стадоше бежати из боја, а синови Венијаминови почеше убијати, и исекоше до тридесет људи између синова Израилљевих говорећи: Доиста падају пред нама као у пређашњем боју.

⁴⁰ Али кад се пламен и дим као стуб диже из града, обазреше се синови Венијаминови, и гле, огањ се из града дизаше до неба.

⁴¹ Тада се вратише синови Израилљеви, а синови Венијаминови сметоше се видећи да их је зло задесило;

⁴² и побегоше испред синова Израилљевих к пустињи; али их војска гоњаше, и који из градова излажаху, бише их међу собом.

⁴³ Тако опколише синове Венијаминове, гонише их, тлацише их од Менује до Гаваје к истоку.

⁴⁴ И погибе синова Венијаминових осамнаест хиљада људи, самих јунака.

⁴⁵ А оних што се окретоше и побегоше у пустињу к стени Римону, напабирчише их по путевима пет хиљада људи, и тераше их до Гидома и побише их две хиљаде људи.

⁴⁶ И тако свега погибе онај дан синова Венијаминових двадесет и пет хиљада људи који махаху мачем, све самих јунака.

⁴⁷ И беше шест стотина људи који се окретоше и утекоше у пустињу к стени Римону, и осташе на стени Римону четири месеца.

⁴⁸ Потом синови Израилјеви вративши се к синовима Венијаминовим исекоше оштрим мачем и људе по градовима и стоку и шта се год нађе; и све градове који осташе попалише огњем.

21

Како се поново подигло племе Венијаминово.

¹ А синови Израилјеви беху се заклели у Миспи рекавши: Ниједан између нас да не да кћери своје за жену сину Венијаминовом.

² Зато отиде народ к дому Божјем, и осташе онде до вечери пред Богом, и подигавши глас свој плакаше врло,

³ и рекоше: Зашто се, Господе Боже Израилљев, догоди ово у Израилју, данас да нестане једног племена из Израилја?

⁴ И сутра дан урани народ, и начини онде олтар, и принесоше жртве паљенице и жртве захвалне.

⁵ Тада рекоше синови Израилјеви: Има ли ко да није дошао на збор из свих племена Израилљевих

ка Господу? Јер се беху тешко заклели за оног ко не дође у Миспу ка Господу рекавши: Да се погуби.

⁶ Јер се синовима Израиљевим сажали за Венијамином братом њиховим, и рекоше: Данас се истреби једно племе из Израиља.

⁷ Шта ћемо чинити с онима што су остали да би имали жене, кад се заклесмо Господом да им не дамо кћери својих за жене?

⁸ Па рекоше: Има ли ко из племена Израиљевих да није дошао у Миспу ка Господу? И гле, не беше дошао на војску, на збор, нико из Јависа Галадовог.

⁹ Јер кад се народ преброја, гле, не беше онде ниједног од оних који живе у Јавису Галадовом.

¹⁰ Зато посла збор онамо дванаест хиљада храбрих људи, и заповеди им говорећи: Идите и побијте становнике у Јавису Галадовом оштрим мачем и жене и децу.

¹¹ Ово ћете дакле учинити: све мушкиње и све женскиње што је познало човека побијте.

¹² И нађоше међу становницима Јависа Галадовог четири стотине девојака, које не беху познале човека, и доведоше их у логор у Силом, који је у земљи хананској.

¹³ Тада посла сав збор, те говорише синовима Венијаминовим који беху у стени Римону, и објавише им мир.

¹⁴ Тако се вратише синови Венијаминови у то време, и дадоше им жене које оставише у животу између жена из Јависа Галадовог; али их не беше доста за њих.

¹⁵ А народу беше жао Венијамина што Господ окрњи племена Израиљева.

16 Па рекоше старешине од збора: Шта ћемо чинити с овима што су остали да би имали жене? Јер су изгинуле жене у племену Венијаминовом.

17 Потом рекоше: Наследство Венијаминово припада онима што су остали, да се не би затрло племе из Израилђа.

18 А ми им не можемо дати жена између кћери својих; јер су се заклели синови Израилјеви рекавши: Да је проклет ко да жену синовима Венијаминовим.

19 Потом рекоше: Ево, годишњи је празник Господњи у Силому, који је са севера Ветилу, к истоку, на путу који иде од Ветилђа у Сихем, и с југа Левони.

20 И заповедише синовима Венијаминовим говорећи: Идите, и заседите по виноградима.

21 И пазите: Па кад изиђу кћери силовске да играју, изиђите из винограда и отмите сваки себи жену између кћери силовских; и идите у земљу Венијаминову.

22 А кад дођу оци њихови или браћа њихова к нама да се суде, ми ћемо им казати: Смилујте им се нас ради, јер у овом рату нисмо заробили жене за сваког њих; а ви им нисте дали, и тако нећете бити криви.

23 Тада синови Венијаминови учинише тако, и доведоше жене према броју свом између играчица које отеше, и отишавши вратише се на наследство своје, и сазидаше опет градове и населише се у њима.

24 И тако разиђоше се синови Израилјеви оданде у оно време сваки у своје племе и у породицу своју, и отидоше оданде сваки на своје наследство.

25 У оно време не беше цара у Израилју; сваки

чињаше шта му беше драго.

**Свето писмо или Библија Превод
Даничић-Караџић
The Holy Bible in Serbian, Daničić-Karadžić
translation, Cyrillic Alphabet**

Public Domain

Language: српски (Serbian)

Овај превод Библије је у јавном власништву (није заштићен ауторским правима).

2025-12-31

PDF generated using Haiola and XeLaTeX on 31 Dec 2025 from source files
dated 31 Dec 2025

0a850a1f-1f62-5a53-8998-5f6da46dcea8